

[Hans Nielsen.]

han profeterer, at det Forslag ikke bliver til Lov, og at det hele vil ende i politisk Agitation; og det fortjener dette Forslag ogsaa: at ende i den Venstreagitation, vi kender her i Landet.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Maa jeg i Anledning af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Omtale af det af det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen berørte Landarbejdsgivertilfælde have Lov til at gøre det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen bekendt med en Resolution i den Kommissionsbetænkning, som konservative engelske Arbejdsgivere og de engelske Fagforeningers Forretningsudvalg er blevet enige om, og som er blevet saa at sige enstemmigt vedtaget paa en engelsk Fagforeningskongres for ikke mange Uger siden. Der siges om det Punkt, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen berørte, følgende:

„Der er Enighed om, at det er i høj Grad utilraadeligt eller uønskeligt — most undesirable —, at nogen Arbejder skulde blive afskediget eller paa anden Maade straffet paa Grund af hans Medlemsskab af en Fagforening, paa Grund af hans offentlige Stilling i en Fagforening eller paa Grund af nogen anerkendt Fagforenings Virksomhed, saaledes som den er i Øjeblikket eller maatte forme sig i Fremtiden i Overensstemmelse med Overenskomst mellem de paa-gældende Parter.“

Saaledes ser engelske konservative storindustridrivende paa dette Spørgsmaal; jeg vil gerne henlede det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Opmærksomhed paa den Betænkning, der nu er vedtaget af fremsynede engelske konservative Arbejdsgivere og af engelske Fagforeninger. Der er meget nyttigt for det ærede Medlem at lære ved at gennemblæse denne Kommissionsbetænkning.

Hendriksen: Hensigten med de Bemærkninger, jeg fremsatte i Forgaars, var den, at jeg ønskede at ramme en Pæl gennem den dobbeltsidige Agitation, der fandt Sted fra socialdemokratisk Side imod Forslaget. Til den ene Side hævder man, at dette er en Tvangsløve og en Klasselov, at man derved ønsker at knægte Arbejderorganisationerne — for et Øjeblik siden sagde det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen,

at man ønskede at ødelægge Fagforeningerne —, og paa den anden Side møder man op Arm i Arm med Arbejdsgiverforeningen og paastaar, at man er paa Linie med Arbejdsgiverforeningen i Modstanden mod dette Forslag. Det er det, jeg betegner som en dobbeltbundet Agitation; og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har ikke Ret, naar han siger, at der intet inkonsekvent er i det. Det er der af den gode Grund, at man ikke kan tale om en Tugthuslov og Klasselov, for at bruge det ærede Medlems Udtryk, og samtidig sige, at man er enig med Arbejdsgiverforeningen, den, der altid tidligere har staaet for Socialdemokratiet som Arvefjenden: Kapitalen. Det er ikke retsindigt at gøre det; det bliver i alt Fald en dobbeltsidig og hul Agitation.

I øvrigt vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at det forekommer mig, at de Udtalelser, jeg fremsatte i Forgaars, var klare og tydelige nok. Jeg mente i Modsætning til det ærede Medlem ikke, at det var nødvendigt at genoptage hele den Debat, vi havde i forrige Samling. Derfor syntes jeg, at jeg kunde nøjes med kort og klart at sige, at jeg stod paa samme Standpunkt som i Fjor, og det gjorde mit Parti ogsaa, nemlig at vi gik ind for Forslaget, som det var blevet forandret ved anden Behandling.

Jeg synes ogsaa, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen maa være noget nøjsom, naar han tager det ærede Medlem Hr. Fraenkels Udtalelser til Indtægt for sig og sit Standpunkt. I øvrigt glæder det mig naturligvis, at det ærede Medlem udtalte sig saa smukt, som han gjorde, om Arbejdsgiverforeningen, det lover, som jeg sagde i Forgaars, godt for Arbejdskraften her til Lands, og det er noget, man kan trænge til, ikke mindst i disse Tider. Saa vil jeg ogsaa haabe, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har Magt til at gennemføre den Arbejdskraft og de gode Forsætter, han aabenbart i saa høj Grad er besjælet af.

Til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen vil jeg blot sige, at det ærede Medlem har ikke Ret i, at Kolindsund-Dommen fastslog Strafansvar, det gjorde den ikke, den fastslog Erstatning og var i saa Henseende paa lige Fod med den engelske Injurielov, som ogsaa i allerhøjeste Grad lægger Vægt paa Erstatning i Modsætning til Straf. Pungen er nu en Gang et ømt Punkt at ramme Folk paa, og det ved man ogsaa særdeles vel i England. I øvrigt kan jeg ganske tiltræde de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen frem-